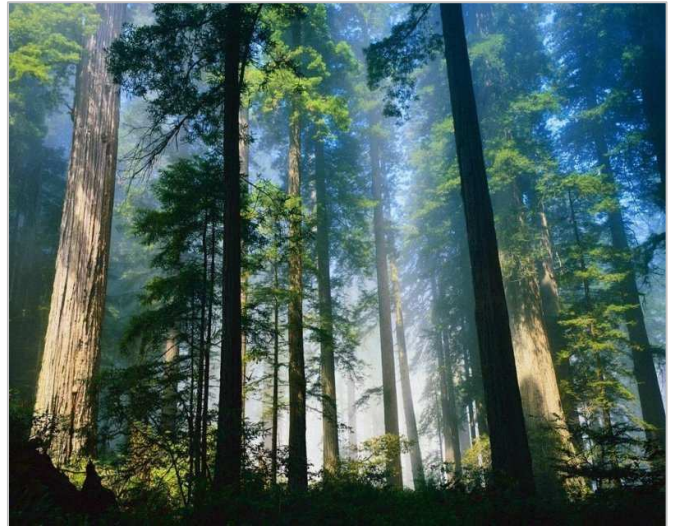

de marskramer in het woud

11/12/2008 | Marcel Schmeier M SEN | www.onderwijsgek.nl

De marskramer liep door het uitgestrekte woud vol eeuwenoude bomen en vreemde dieren. Hij verbaasde zich over de uitbundige vogels die hoog in de toppen zaten en met vreemde geluiden zijn aandacht probeerden te trekken.

Sommige vogels lieten zich zelfs vanuit de boomtoppen naar beneden vallen en scheerden vlak over zijn hoofd. De marskramer bukte dan en hield de handen tegen zijn oren vanwege het oorverdovende geschreeuw van de beesten.

De dikke boomstammen en het zachte mos zorgden voor een mysterieuze sfeer in het grote woud. Het maakte de marskramer bang en onzeker of hij wel het goede pad volgde. Hij keek achterom en zag dat het pad tussen de boomwortels, mos en varens niet te onderscheiden was.

Hij ging zitten tegen een oude boom die wel leek te zuchten toen zijn rug de stam raakte. Uit zijn rugzak haalde hij de kaart waarop hij de route had uitgestippeld. Een vogel scheerde krijsend over zijn hoofd, maar de marskramer was hier inmiddels al meer aan gewend en nam niet de moeite om zijn oren te bedekken.

Hierdoor meende hij in het gekrijs opeens woorden te onderscheiden. Het was alsof de vogel zei dat hij naar de open plek in het woud moest gaan. De marskramer had geen idee waar hij zelf was, laat staan waar de open plek te vinden zou zijn.

Hij stond op en vouwde de kaart op. De vogels schreeuwden van hoog uit de bomen alsof ze hem de goede kant wilden opjagen. Zo liep de marskramer een paar uren voor het geschreeuw uit totdat hij opeens op de open plek in het woud stond.

Stralend keek hij omhoog naar de heldere sterrenhemel boven hem. Hij had de sterren lang niet gezien, maar was ze niet vergeten. Het zilveren maanlicht leek hem te betoveren. Het was alsof hij begon te zweven: eerst alleen langzaam zijn hakken, daarna zijn tenen en vervolgens hing hij los van de grond. Steeds hoger en hoger steeg hij: de boomtoppen met de krijsende vogels achter zich latend.

Toen hij over het hele woud kon uitkijken, besepte hij dat hij altijd al had kunnen vliegen. Hij was het alleen vergeten. Tevreden liet hij zich zakken en vervolgde zijn weg door het bos.